

Arrest

nr. 172 247 van 25 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DURAN RODRIGUEZ en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Gomaran (district Mohammad Agha, provincie Logar). U bent een dertigjarige Pashtoen. U liep elf jaar school in Puli Kandahari. Vervolgens besliste u het Afghaanse leger te vervoegen. Na een opleiding van drie maanden ging u aan de slag in het gastenhuis in het Ministerie van Defensie. U moest er de poetsvrouwen superviseren, ervoor zorgen dat alles in orde was voor de buitenlandse bezoekers en de toegang bewaken tijdens vergaderingen in het gastenhuis. Na drie jaar kreeg u uw militair boekje. Daarna bent u bij de commando's gegaan. U was gekazerneerd in Rishkhor, de basis van de commando's ten zuiden van Kabul, en kreeg een opleiding tot brandweerman. U had een aantal manschappen onder u, gaf les aan nieuwe brandweerlieden, was verantwoordelijk voor

aanwezigheidslijsten, etc. Af en toe verliet u de basis, bijvoorbeeld om de Amerikanen bij te staan die in de omliggende dorpen actief waren. U onderhield ook contacten met maliks, met de bedoeling informatie in te winnen over de Taliban.

De Taliban achterhaalden dat u een militair was. Enkele maanden voor uw vertrek uit Afghanistan hebben zij uw familie in Gomaran bedreigd. Uw vader meende dat u niet langer veilig was en dat u door uw werkzaamheden ook de familie in gevaar had gebracht. U bleef nog enkele maanden actief in het leger alvorens Afghanistan te verlaten. Na een reis van ongeveer vijfendertig dagen bent u in België aangekomen. Op 12 november 2015 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en vroeg u asiel aan.

Omdat u verdacht wordt aan verschillende feiten van aanranding van de eerbaarheid (tegenover een medewerkster van het asielcentrum, tegenover een minderjarig meisje en tegenover een jonge vrouw) en u aldus door uw persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad, werd u op 7 juni 2016 ter beschikking gesteld van de regering en naar het transitcentrum Caricole overgebracht.

Op 17 juni 2016 werd u daar gehoord door het Commissariaat-generaal. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban wordt gevisieerd. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw militair boekje, enkele legerbadges, een bankkaart, een rijbewijs, zes certificaten die aantonen dat u verschillende opleidingen volgde en zes foto's waarop u tijdens de dienst te zien bent.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u door de Taliban in Mohammad Agha zou zijn bedreigd. Zo rijzen er ernstige twijfels bij het profiel dat u zich heeft aangemeten. Hoewel het CGVS aanneemt dat u jarenlang op de basis van Rishkhor werkte, moet worden vastgesteld dat uw verklaringen over uw profiel weinig geloofwaardig zijn en u het niet aannemelijk maakt dat u daar een functie heeft uitgeoefend die visibel was of die de Taliban kan zijn opgevallen. U verklaart dat u aanvankelijk werkte als supervisor van de kuisvrouwen en toegewezen werd aan een gasthuis maar dat u na verloop van tijd, toen u al wat langer in de basis van Rishkhor werkte, ook nu en dan deze basis verliet en geregeld op missie ging. U beweert dat u Amerikaanse soldaten bijstond tijdens hun bezoeken aan de omliggende dorpen, dat u zelf ook contacten had met de maliks van deze dorpen en dat u aldus ook bezig was met "intelligence". U zegt dat u wou weten wat er in die dorpen van het district Chaharasyab gebeurde (CGVS, p.15). Echter, u maakt dit allemaal weinig aannemelijk. Zo is het zeer merkwaardig dat u de namen van de dorpen van Chaharasyab niet zegt te kennen (CGVS, p.15). U herinnert zich slechts de naam Lalandar maar bent zelfs niet zeker of dit in Kabul gelegen is (CGVS, p.16). Hoewel de vraag u meermaals gesteld werd, kon u voorts geen enkel voorbeeld geven van inlichtingen die u via een malik zou hebben verkregen (CGVS, p.15). Uiteindelijk zegt u: "Als er iets was, zouden ze (de maliks) het vertellen" (CGVS, p.15). Dit is bijzonder weinig overtuigend en roept ernstige vraagtekens op bij uw beweringen omtrent de operationele functie die u zou hebben uitgeoefend. Als het CGVS u vraagt of u ooit betrokken geraakte in een gevecht met opstandelingen, antwoordt u zelfs dat u "niet buiten" kwam (CGVS, p.13). Ook uit andere verklaringen kan worden opgemaakt dat u met het werk van de echte commando's weinig van doen had. Gevraagd of u meer informatie heeft over de missies die de commando's van uw basis ondernamen, antwoordt u dat u vernam dat ze naar Ghazni, Jalalabad, Kunar of Wardak waren gegaan maar dat u niets wist over hun plannen omdat uw regiment daarvan niet op de hoogte werd gebracht (CGVS, p.13). Op geen enkel moment maakt u het aannemelijk dat u betrokken was bij andere activiteiten dan de werkzaamheden die u als brandweerman binnen de basis zou hebben gehad. Dat u zelfs twijfelt of Rishkhor tot de stad Kabul behoort of in het district Chaharasyab (provincie Kabul) gelegen is en vervolgens verkeerdelijk de mening bent toegedaan dat de basis in Kabul zelf is (CGVS, p.9), is veelzeggend en bevestigt dat uw militaire carrière zich binnen de muren van de basis van Rishkhor afspeelde. Dat de Taliban veel kans had om u te identificeren of u, gezien uw functie, als een belangrijk doelwit zou worden beschouwd, maakt u dan ook niet aannemelijk.

Wat rest, is een eerder administratief, weinig zichtbaar profiel: gevraagd naar uw overige taken, verklaart u dat u de manschappen telde, de aanwezigheidslijsten bijhield, de voertuigen uittestte, soms wat les gaf en intervenieerde bij de drie incidenten die er in al die jaren in de basis zouden zijn geweest (CGVS, p.11, 12). Het is weinig aannemelijk dat iemand in dergelijke positie door de Taliban zou worden gevisieerd. Dat u ervoor heeft geopteerd dit eerder saaie profiel wat uit te vergroten, toont bovendien aan dat u zelf ook beseft dat iemand in uw functie weinig te vrezen heeft.

Nog andere verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees. Zo kan nog worden opgemerkt dat het zeer merkwaardig is dat u en uw familie zich door de Taliban geïsoleerd zouden hebben gevoeld maar dat u desalniettemin na de bedreigingen nog drie maanden bleef verder werken. Mocht uw familie werkelijk in gevaar zijn geweest, dan zou mogen verwacht worden dat u uw werk voor het Afghaanse leger onmiddellijk zou staken. U argumenteert dat u nog geld moest verdienen voor uw reis, wat niet kan overtuigen. Gezien uw maandelijks inkomen van 21000 afghani (omgerekend 275 euro), kan worden verwacht dat er andere manieren waren om uw vertrek te financieren. Het vervolg van uw relaas overtuigt al evenmin. Hoewel u voor de DVZ nog beweerde dat uw familie na uw vertrek uit Afghanistan niet langer risico liep omdat de Taliban wisten dat u uw werk en het land verlaten had (vragenlijst d.d. 1 februari 2016, punt 3.5), zegt u nu dat het leven van uw familie nog steeds in gevaar is (CGVS, p.16) en dat de Taliban uw vader nog altijd lastig vallen, dat zij telkens naar u vragen en dat zij willen dat uw vader u aan hen uitlevert (CGVS, p.17). Dergelijke weinig consistente verklaringen bevestigen dat aan uw beweerde problemen met de Taliban geen geloof dient te worden gehecht.

Gezien u de door u aangehaalde vervolgingsfeiten onvoldoende geloofwaardig heeft gemaakt, vormen zij geen basis voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van internationale bescherming. Wat betreft uw tewerkstelling als brandweerman in de basis van Rishkhor, dient opgemerkt te worden dat uw werkzaamheden op zich niet volstaan om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Nogmaals kan worden gewezen op de vaststelling dat u het niet aannemelijk maakte dat u een zichtbaar en risicovol profiel had en dat veeleer kan worden uitgegaan van het gegeven dat u een brandweerman was binnen een basis, die met het werk van de commando's zelf weinig tot niets van doen had. In de wetenschap dat vele duizenden Afghanen werken voor de overheid, internationale organisaties en bedrijven, lijkt het weinig waarschijnlijk dat de Taliban iemand in uw functie met de dood bedreigen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de Taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit hebben om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen, (nog langer) geïsoleerd zouden worden door de Taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). Het loutere feit dat u in functie was bij het Afghaanse leger volstaat daarom niet om te besluiten dat u hiervoor vervolgd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat u uw nood aan bescherming onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het Commissariaat-generaal niet te wijzigen. Het legerboekje, het rijbewijs, de bankkaart en de certificaten zijn een bevestiging van uw identiteit en uw tewerkstelling bij het Afghaanse leger. Dit zijn zaken die in deze beslissing niet ter discussie staan. De zes (bijzonder onduidelijke) foto's zouden zijn genomen toen u nog in het gastenhuis in het Ministerie van Defensie werkte en vormen dus geen bewijs voor uw beweerde latere activiteiten buiten de basis van Rishkhor. U legt geen documenten neer die zouden bevestigen dat u problemen met de Taliban gekend heeft.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, u bent een volwassen alleenstaande man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. U verklaart dat u elf jaar naar school bent gegaan (CGVS, p.4), wat wijst op een naar Afghaanse normen bovengemiddeld opleidingsniveau. Voorts dient te worden opgemerkt dat werken in Kabul voor u altijd een vanzelfsprekendheid lijkt te zijn geweest. U vertoefde eerst drie jaar in het gastenverblijf van het Ministerie van Defensie nabij Puli Mahmoud Khan (CGVS, p.17). Het lijkt geen twijfel dat u bijgevolg enigszins vertrouwd bent met de stad Kabul. Bovendien mag worden verwacht dat u er in die periode een netwerk van vrienden of kennissen heeft opgebouwd. In de jaren die volgden, was u in Rishkhor dat eveneens tot de provincie Kabul behoort. De vaststelling dat u minstens tien jaar in Kabul verbleven en gewerkt heeft, toont aan dat het niet onredelijk is om van u te verwachten dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst opnieuw in Kabul aan de slag gaat.

Er mag worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Ter zitting legt verzoeker fotokopieën van foto's neer.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Volgens verzoeker blijkt uit de inhoud van "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 van UNHCR dat verzoeker als persoon werkzaam voor ANSF een risicoprofiel heeft. Hij meent dat deze richtlijnen en andere objectieve landeninformatie niet aangeven dat men een uitgesproken profiel of hoge functie dient te bekleden om enig risico te lopen op vervolging door de Taliban, maar net dat het voldoende is om (samen)gewerkt te hebben, dit ongeacht de functie, met de Afghaanse overheid of de internationale troepenmacht, om door de Taliban aanzien te worden als een verrader of spion.

Dat verzoeker geen concrete voorbeelden kon geven van de inlichtingen die hij verworven zou hebben in het kader van zijn legerfunctie doet, aldus verzoeker, geen afbreuk aan het feit "dat hij mogelijks toch over enige inlichtingen beschikt of dat minstens die indruk gewekt werd t.a.v. de Taliban, waardoor hij als doelwit beschouwd werd". Dat verzoeker niet onmiddellijk na de bedreigingen zijn woonplaats en

land verliet, wijt hij aan het feit dat het niet vanzelfsprekend is *“om van de ene op de andere dag zonder een concreet plan en zonder de nodige financiële middelen het land te verlaten”*.

Verzoeker meent dat hij voldoende aantoont dat hij werkzaam was bij de commando's: *“Dergelijke job op zich, ook al functioneerde hij daar niet in de hoogste rangen, voldoet al om verzoeker te kwalificeren als persoon met een risicoprofiel zeker gezien de verstrekte aanwezigheid van de Taliban sinds 2015 en het toenemende aantal incidenten.”*.

Verzoeker voert aan dat onvoldoende rekening werd gehouden *“met de recente actuele informatie waaruit duidelijk blijkt dat er op dit moment een verhoogd risico is, een toenemend aantal incidenten en dit ongeacht de graad van functie die men uitoefent”*. Hij klaagt aan dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar een rapport van EASO dat dateert van 2012, terwijl de commissaris-generaal rekening moet houden *“met de huidige omstandigheden, waaronder de opnieuw sterk toegenomen aanwezigheid van de Taliban en de terugval van de veiligheidssituatie in Afghanistan”* en terwijl *“zich (dient) uit te spreken over de toekomst”*.

Verzoeker vraagt *“de betwiste beslissing zoals geformuleerd in het koninklijk besluit niet uit te voeren en verzoeker dusdanig de toegang tot het grondgebied niet te verbieden noch tot uitzetting over te gaan”*.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker beweert omwille van zijn werkzaamheden te zijn bedreigd door de Taliban. Hij maakt deze werkzaamheden en het door hem aangemeten profiel echter geenszins aannemelijk. Zo beweerde verzoeker dat hij de basis van Rishkor verliet, dat hij geregeld op missie ging, dat hij Amerikaanse soldaten bijstond tijdens hun bezoeken aan de omliggende dorpen, dat hij zelf ook contacten had met de maliks van deze dorpen, dat hij aldus ook bezig was met *“intelligence”* en dat hij wou weten wat er in die dorpen van het district Chaharasyab gebeurde (gehoor, p. 15). Verzoeker twijfelde echter of Rishkor tot de stad Kabul behoort of in het district Chaharasyab (provincie Kabul) gelegen is en meende verkeerdelijk dat de basis in Kabul zelf is (gehoor, p. 9), hij kon de namen van de dorpen van

Chaharasyab niet opsommen (gehoor, p. 15), hij herinnerde zich slechts de naam Lalandar maar wist niet eens of dit in Kabul gelegen is (gehoor, p. 16), hij kon geen enkel voorbeeld geven van inlichtingen die hij via een malik zou hebben verkregen (gehoor, p. 15), hij stelde dat hij “niet buiten” kwam (gehoor, p. 13) toen hem gevraagd werd of hij ooit betrokken geraakte in een gevecht met opstandelingen en hij kon niets concreet vertellen over de missies die de commando's van zijn basis ondernamen (gehoor, p. 13). De bewering in het verzoekschrift *“dat hij mogelijks toch over enige inlichtingen beschikt of dat minstens die indruk gewekt werd t.a.v. de Taliban, waardoor hij als doelwit beschouwd werd”* kan niet overtuigen, gezien verzoeker op het Commissariaat-generaal beweerde dat hij inlichtingen inwon (*“Als we naar buiten gingen, vroegen we wat het probleem was, hij zei dan wat het probleem was, dan gaf hij zijn nummer, dan belden we, ontmoetten we elkaar nog eens; zo kregen we informatie.”*; gehoor, p. 15), maar dat hij geen enkel concreet voorbeeld kon geven van welke (soort) informatie hij zo is te weten gekomen, hoewel hem hier meermaals naar gevraagd werd (gehoor, p. 15).

2.4. De overige taken die verzoeker zou hebben uitgevoerd toen hij werkte op de basis van Rishkhor, wat niet betwijfeld wordt, met name de manschappen tellen, de aanwezigheidslijsten bijhouden, de voertuigen uittesten, lesgeven en tussenkomen bij drie incidenten (gehoor, p. 11-12), zijn dermate “low profile” dat het niet aannemelijk is dat iemand in dergelijke positie door de Taliban zou worden geïdendeerd. In de wetenschap dat vele duizenden Afghanen werken voor de overheid, internationale organisaties en bedrijven, is het niet waarschijnlijk dat de Taliban iemand zoals verzoeker, die niet eens weet of zijn basis in Kabul ligt en de dorpen waar hij regelmatig op missie zou zijn gegaan niet kon noemen, met de dood bedreigen. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt bovendien dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de Taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit hebben om “low level collaborators” te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen, (nog langer) geïdendeerd zouden worden door de Taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot *“high profile targets, ranking from serving government officials upwards”* (*“EASO: Country of Origin Information Report: Afghanistan: Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans”* van december 2012). Het loutere feit dat u in functie was bij het Afghaanse leger volstaat daarom niet om te besluiten dat u hiervoor vervolgd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

2.5. De stellingen in het verzoekschrift dat richtlijnen en andere objectieve landeninformatie niet aangeven dat men een uitgesproken profiel of hoge functie dient te bekleden om enig risico te lopen op vervolging door de Taliban, maar net dat het voldoende is om (samen)gewerkt te hebben, dit ongeacht de functie, met de Afghaanse overheid of de internationale troepenmacht, om door de Taliban aanzien te worden als een verrader of spion en dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar een rapport van EASO dat dateert van 2012, terwijl de commissaris-generaal rekening moet houden *“met de huidige omstandigheden, waaronder de opnieuw sterk toegenomen aanwezigheid van de Taliban en de terugval van de veiligheidssituatie in Afghanistan”* en terwijl *“zich (dient) uit te spreken over de toekomst”*, tonen niet aan dat voornoemde informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoeker nalaat enige andersluidende of recentere informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

2.6. Voorts is het opvallend dat verzoeker en zijn familie door de Taliban bedreigd zouden zijn geweest, maar dat verzoeker vervolgens nog drie maanden bleef verder werken op de basis. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat het niet vanzelfsprekend is *“om van de ene op de andere dag zonder een concreet plan en zonder de nodige financiële middelen het land te verlaten”*, merkt de Raad op dat het niet aannemelijk is dat verzoeker de bedreigingen van de Taliban dermate serieus nam dat hij meende dat hij zijn land moest ontvluchten, maar dat hij het blijkbaar niet nodig achtte in de tussentijd te stoppen met de werkzaamheden die hadden geleid tot de problemen met de Taliban. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat zijn familie na zijn vertrek uit Afghanistan niet langer risico liep omdat de Taliban wisten dat hij zijn werk en het land verlaten had (vragenlijst DVZ, punt 3.5), terwijl hij op het Commissariaat-generaal aangaf dat het leven van zijn familie nog steeds in gevaar is (gehoor, p. 16), dat de Taliban zijn vader nog altijd lastig vallen, dat ze telkens naar verzoeker vragen en dat ze willen dat zijn vader hem aan hen uitlevert (gehoor, p. 17). Van een asielzoeker mag nochtans worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

2.7. De ter zitting neergelegde fotokopieën van foto's - waarop verzoeker in uniform poseert op de legerbasis, in een bos en in een stad - kunnen zijn beweerd risicoprofiel niet aannemelijk maken, noch aantonen dat hij inlichtingenoperaties uitoefende buiten de basis van Rishkor die hem deed opvallen bij de Taliban, noch dat hij hierdoor daadwerkelijk problemen zou hebben gekend met de Taliban. Hoogstens bevestigen deze foto's zijn ("*low profile*") tewerkstelling bij het Afghaanse leger, wat niet betwist wordt.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.9. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.10. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit informatie gevoegd bij het administratief dossier ("*COI Focus: Afghanistan: Burgerluchtvaart in Afghanistan*" van 25 januari 2016) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt die op regelmatige basis wordt aangedaan door passagiersvliegtuigen.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kabul, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie ("*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van januari 2016) dat nationale en internationale veiligheidsstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen 'high profile' doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk 'collateral damage' onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten.

Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Besluit

2.11. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.12. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

K. DECLERCK